

הת (באר שבע) 34348-01-25 - סليمאן אבו מדיעם נ' מדינת ישראל - פרק ליטות מחוז דרום

ה"ת (באר-שבע) 34348-01-25 - סليمאן אבו מדיעם נ' מדינת ישראל - פרקליטות מחוז דרום ואח' שלום בא-ר-שבע

ה"ת (באר-שבע) 34348-01-25

סليمאן אבו מדיעם

נגד

1. מדינת ישראל - פרקליטות מחוז דרום

2. רשות מקרקעי ישראל - מחוז דרום

3. משטרת ישראל - יחידת יואב

בית משפט השלום בבאר-שבע

[26.02.2025]

לפני כבוד השופט ערן צברי

ע"י ב"כ עוז מhammad אבו פריח

ע"י ב"כ עוז מתן כהן

החלטה

1. מדינת ישראל היא המחזיקה והבעל של גוש 100227.

2. החלקota הרלבנטית לבקשה זו הינו 400512 ו- 400516, איזור המכוונה בעגה המקובלת "אל עראקיב".

3. משפחתו של המבוקש, וביתר הרוחבה משפחתי אלטורי, מנהלת מול המדינה מאבק משפטי באשר לבועלות על הקרקע המדוברת, ובמקביל עוסקות המשכבות בהגנה ושמירה על הגוש, מניעת פלישה והتبוסות מחודשת של משפחתי אלטורי.

4. בגוש האמור ממוקם בית הקברות "אלטורי". למען הבנת המיקום מדובר בבית קברות סמוך לכביש 40, כשלושה ק"מ דרומית מצוממת להבים-רהט.

להלן עובדות המקרה שאין במחלוקת

5. ואיר בר לב, פקח הסירות הירוקה, ערך סיור בשטח האמור בתאריך 15/12/2024 איתר פלישה טרייה לשטח האמור במסגרת הוקם שיג לקבלת אורחים סמוך לבית הקברות (סומן בעל גבי מב/1), וכן פינת אירוח של אבו של המבוקש במרקח של כ 100 מ' מבית הקברות והשיג (סומן ג' על גבי מב/1).

6. השיג היה מחובר לחסTEL באמצעות כבל שנמתה מבית הקברות, כאשר אחת הסככות משמשת לילינה. עוד נמצא כי בפינת האירוח היה סייח אבו מדיעם וכי במקום היו אורחים, המקום מצויב במיוחד להכנות אוכל, בעלי חיים, אchip לחימום וכיוצ"ב. כמו כן בסיפור המקדמים ציין על גבי המסמר הימצאותם של כל רכב שונים וביניהם רכבים פרטיים, ג'יפ לנדרובר, טנדר דימקס, רכב הסעות מרצדס, וכן המשאית נשוא הבקשה - איסוזו 58-461-65 השיכת למבחן.
7. בהמשך לcker ובכדי להתגבר על הפלישה הטרייה, פעל בר-לב לפינויה תוך פרק הזמן המותר בסעיף 18 (ב) לחוק המקרקעין, תשכ"ט-1969 לשימוש בכך כנגד הסגת גבול, הגיע בקשה לשיטוף פעולה וסייע של המשטרה לסילוק הפלישה, ובתאריך 07/01/2025 הגיע אל המקום יחד עם ציוד כבד לפינוי המאלה והציג, וכן גורר ייעודי לגירית המשאית, כשהוא מלאה על ידי יחידת יואב.
8. במועד האמור, פונמה הפלישה, והמשאית שהייתה במקום סמוך לבית הקברות ולשיג (סומן ד על גבי מב/1) הועלתה על הגורר שהובא ונגררה מהמקום.
9. במועד הפינוי המבחן לא נכח. הוא הגיע מיד לאחר ששמע ממשאיתו נגرتת, ראה את המשאית על גבי הגורר עצמו, ביקש מנהג הגורר שיוריד את המשאית מהגורר, ובהמשך לכך שוחח עם הפקח בר-לב וביקש לדעת ממה נגררה משאיתו, אך לא נענה על ידו.
10. תחילת נטען כי בתאריך 12/01/2025 נשלח למבחן מכתב ובו הודהה על הפינוי וגרירת המשאית וכן דרישת להסדרת תשלום ההוצאות הכרוכות בכך ולקבל את משאיתו בחזרה. בהמשך לכך נמסר כי הפקח בר-לב נדרש לשירות מילואים ובשל תקלת הדבר לה נעשה בפועל.
11. המשאית מוחזקת אצל "גורר שי כהן בע"מ" אשר בין המדינה יש חוזה למתן שירות, כאשר עלות דמי הגרירה והעבודה, וכן דמי השמירה עומדים על 5,250 ₪ בציরוף מע"מ.
- טענות הצדדים
12. ב"כ המבחן טען כי המשאית נתפסה שלא כדין; המשאית חנתה במקום סמוך לבית העלמין; מדובר במשאית תקינה; לא הייתה בגדרי הכפר ולא הפרעה לאיש; המבחן לא קיבל כל דיווח על תפיסת המשאית; בעת הגרירה הגיע המבחן למקום, ניסה למנוע את המשך הגרירה אך לא נענה עוניית על ידי הפקח; לא ניתנה זהירה למי מושבי המקום ובוודאי שלא למבחן.
- لتמיכה בטענותיו הוגש תצהירו של המבחן.

13. המשיבה בתגובהה השיבה כי מדובר בפלישה למרקען בעלות המדינה ולכך החלטה העירך לפניו השטח ולהריסת המבנים; לצורך כך הוזמן כל' פינוי ומשאית גרא, והלווי נעשה על ידי משטרת ישראל (יחידת יואב); בהגעה למקום המשאית נטפסה ונגררה ובמהרשך לכך אוחסנה, והכל על חשבו המדינה; בתגובהה נאמר כי נשלחה לבקשת הוודה בתאריך 12/1/2025 ובה דרישת תשלום הוצאות אך בהמשך התברר שלא כך אירע; מדובר בשטח אליו נעשות פליישות תכופות, סייח אבו מדיעם אבוי של המבקש הורשע בעבר בגין מעשה פלישה, עתירות שונות וביניהם רע"א 10-02-8372 נדחו; הפינוי בוצע בהתאם להוראת סעיף 18 (ב) לחוק המקרקעין ולא על פי פקודת החיפוש; כמו כן הפנייה לזכות לשיפוי בגין הוצאות לפי סעיף 8 (א) לחוק השומרים, וכן סעיף 11 (א) לחוק המיטלטין, ואף לפי סעיף 1 לחוק עשיית עשור ולא במשפט.

לתמכה בטענותיה הוגש צהירו של הפקח יair בר-לב, הוצאות הגירה והאחסנה, נסח מקרקעין, דז"חות אישוע ועוד.

העדים שנשמעו בפני
14. אתחל ואצין כי העדויות של שני הצדדים היו מלאות פרטים שליליים ולא רלבנטיים, לצורך ההכרעה בסוגיה שבפני. לכן, יש לקרוא את העדויות לצד המסמכים השונים בתיק, תוך שימוש במסנני רعش, וזאת כדי להבין את העובדות ולקבל החלטה.

15. להלן עיקרי עדותם של הפקח יair בר-לב -

משמש כפקח בסירת היוקה; בעשר השנים האחרונות נמצא בשטח המכונה "אל עראקיב"; פעם בחודש עובסן בפינויים של פולשים למקום; את המשאית נשוא בקשה זו ראה בתאריך 25/12/2024 בסיר המקדמים וביום הפינוי 7/1/25; מכיר את אבוי של המבקש ואת אחיו; את המבקש זיהה בשם, יודע את הקשר המשפטי אך לא מכיר אותו; לאורך השנים הובאו משאיות ורכבים מסחריים למקום אשר שימוש את הפולשים לצרכי שינה; השטח האמור לא משמש כחניה; אין חניה מוסדרת במקום גם לא בסמוך לבית הקברות; תחילת אמר שלאורך השנים הגיעו למקום משאיות ובמהרשך אמר שחזק מהמשאית נשוא הבקשה היו במקום בעבר עוד שתי משאיות; השתתף במעלה 200 אישouri פינוי פלישה במקום; הגיע תלונה במשטרת על הפלישה בתאריך 17/12/2024; לא פנה לאיש מהונחים וגם לא לבקשת; לא ביקש ממש לפנות את הצד וכל' הרכב מהמקום; גם בעבר נגררו מהמקום כל' רכב, חלקם הוחזרו וחילקם נגרטו.

ביחס למשאית עצמה - לא ראה מה מכילה המשאית מאחר שהיא נעלמה/סגורה; לאחר הסיר המקדמים בדק למי היא שייכת ומה היא שייכת לבקשת; הזמין למבחן הפוני כלים לבדים לפינוי המבנים וכן גרא לפינוי המשאית במידה ותימצא במקום ביום הפינוי; לאחר שהמשאית הועלתה על הגרא והגרר החל בניסעה הגיא המבקש, לא הזדהה ולכן בחר שלא להסביר לו על שאלותיו ביחס למשאית; על אף שענה שלא יודע מה היה עשוה אם המבקש היה מזדהה בפנוי.

היה ברור מהעדות וממכלול תשובתו שהוא ביקש להעביר מסר לכל הנוכחים בדבר נקיטת אכיפה מוחלטת ותקיפה כנגד כל פלישה.

לשון אחר - הפקח בר-לב למוד ניסיון מהמקום ומהפולשים; מנהל מלחת חורמה ומעודא ביד קשה שהפלישות לא מתבססת; מכיר היטב את המקום ואת משפטו של המבוקש; עיקר הדאגה נגעה למבניו שהוקמו במקום ולחותם; והתבססות בדרך זו במסגרת הפלישה; עיקר הדאגה נגעה גם למשאיות וכל רכב מסחריים שמנועים ממקום מנוח לשימושו לשינה ולרוווחה עבור הפולשים שמנועים למקום; הכוונה במעשה הפינוי להעביר מסר של משילות כנגד הפולשים, להסיר את כל המבנים ו לגרור את כל הרכב בכלל ומשאיות וכל רכב מסחריים בפרט, וליצור הצד השני תחושת חוסר כדאות ביחס להמשך פלישה או התיאשות מהמשך ניסיונות לעשות כן.

16. להלן עיקר עדותו של המבוקש -
המבוקש מתגורר ברתה ומנהל עסק לממכר בשר בשגב שלום; המשאית הייתה תקינה ומשמשת אותו להובלת הבשר; רכש את המשאית שלושה חדשים טרם הגירה; מחנה את המשאית בשטח האמור באופן קבוע לאחר מכן שolid בביתו אין מקום חניה, ובשבג שלום הוא חשש שתיגניב; יש אחרים נוספים שנוהגים על משאית זו ובין היתר עובדיו אשר מחנים את המשאית סמוך לביתם; מכיר את הפקח בר-לב; לעיתים מחנה את המשאית מספר ימים במקום אף שבוע.

ביתר ספציפיות ביחס למועד בו נגררה המשאית - החנה את המשאית במקום יום קודם לכן; התקשרו אליו כאשר הגיעו והעלו את המשאית על גבי הגירר; ניגש לנוגג הגירר וביקש לקבל ממנו הסבר מדוע גוררים את המשאית ובאיזה זכות; נהג הגירר אמר שעליו לפנות לפקח; פנה לפקח ודרש לקבל ממנו תשובות איך נוענה בתשובה כללית שהוא לא מתכוון לענות לו.

על מנת להבהיר את רציפות הפלישה אציין שה מבוקש אמר כי בתאריך 18/02/2025 (יום לפני עדותו בפני) החנה את רכבו בשטח האמור וזאת לאחר לבקר את משפטו ששבה והתמקמה בשטח, ואף השאיר את רכבו בשטח למשך הלילה. עוד יש לציין כי בעבר נדרש על ידי הפקח בר-לב להוציא את רכבו משטח ואף נחנס בכביש אפשרות להיכנס לשטח.

סיכום הצדדים

17. ב"כ המבוקש סבור כי הגירה של המשאית בטליה מעיקרה, היה מצופה מהמדינה שתפנה למבחן ותורה לו להוציא את המשאית, ורק במידה שלא ישמע לכך לגרור את הרכב. אין התיחסות לשאלת האם המשאית חנתה בראctions או אפילו באותו מקום מהביקור המקורי ועד לפינוי. יש מרחק משמעותי בין המשאית לבין אוהל האירוח. לא הוכח שהמשאית היא חלק מהפלישה, וכן שהיא משמשת לילנה עבור הפולשים למקום. לצורך כך הפנה להחלטה בתיק ה"ת (שלום ב"ש) 32777-01-17, שם הורה בית המשפט על שחרור המשאית ללא תשלום.

המשאית נשוא הבקשה שימושה את המבוקש בעבודתו, הייתה במצב תקין של נסיעה, הוא לא קיבל הודעה על הפינוי ועל תנאי החזרתה, התנהגות הפקח בר-לב כלפי המבוקש הייתה לא מקצועית ולא ראויה, והוא ראוי לכל הפתוח להסביר לו על פניו, להעביר לו מידע מדויק בשל מה נלקחה המשאית ובאיזה תנאים ניתן להשיבה. המבוקש לא משפטן ולא ידע שהנסיבות של החנית המשאית במקום מהוות פלישה אסורה.

18. ב"כ המשיבות ביקש לקבוע שתפיסת המשאית נעשתה כחוק. המבוקש אישר שהמשאית הייתה במקום משך ימים ארוכים גם אם לא בראctions. התפיסה נעשתה מכח סעיף 18 לחוק המקראקיין, וקיבלה לכך אישור בין היתר בהחלטה בער"א (מחוזי ח') 21-06-32279 רשות מקראקיין ישראל נ' ליאור גיא תורגמן (נבו 2021.9.24), שם נמצא בית המשפט הצדקה לתפיסת רכוש בנסיבות פועלות אכיפה של המדינה על הקרקע בעולותה.

ביחס לזכות לדמי השבה באשר לגיראה ולהחזקה, הפנה לסעיף 8 לחוק השומרים הקבוע כי השומר זכאי לקבל תוצאות סבירות, ומכך זאת הזכות לעיכובן על המשאית לשם הבטחת השיפוי, וזאת בהתאם להוראת סעיף 11 לחוק המיטלטין להשלמת הטיעון המשפטי הפנה לסעיף 1 לחוק עשיית עשור ולא במשפט, סבר כי מעשה המדינה של שמירה על המשאית מהווה שירות ועל כן גם מכח חוק זה קמה זכות המדינה לשיפוי.

마וחר שהודעה על תפיסת המשאית לא נמסרה למבוקש בתאריך 25/1/12, הricsים כי יש להטיל הוצאות שמירה רק החל מתאריך 23/01/2025 שאז צירפה המשיבה למסמכיו בית המשפט את הודעה הרלבנטית.

דין והכרעה

19. טרם התייחסות לנسبות הקונקרטיות של פינוי הפלישה ותפיסת המשאית, מצאתי לנכון להתייחס לחלק מההילכים הנוגעים למתחם "אל עראקיב", וכן למאמרי המדינה לשמור עליהם נקיים מפלישה ולהגן באופן מתמשך על הבעלות בשטח.
20. כבר ברע"א 3569/04 ס"ח סليمאן ابو מדיעם ואח' נ' מדינת ישראל (נבו 29.9.2005) התייחס בית המשפט לזכות המדינה לפנות את המקרקעין במלילה של פליישה טריה וזאת מכח סעיף 18 לחוק המקרקעין - מעבר לנדרש יצוין כי, התנהגות המבקשים בפרשה האמורה נגועה בחוסר תום לב. הם פלשו אל המקרקעין נשוא החלוקת פנו מהם על ידי המשטרה, וחזרו ופלשו אליהם שלוש פעמים נוספות תוך הפרה בוטה של דרישות הדין. רק עקב מעבר הזמן, לא ניתן היה בפלישה הרבעית לעשות שימוש בסמכויות הננתנות למשטרה על פי סעיף 18 לחוק המקרקעין, ולכן המש��בים נזקקו להליכים על פי חוק סילוק פולשים, שבהם אנו עוסקים כאן. בנסיבות העניין נוצרה חזקה שלא הופרכה כי המקרקעין הם מקרקעי ציבור. המבקשים לא הוכחו, ولو לכואורה, את זכויותיהם להחזיק בקרקע. בהחלטתו של השופט ואגו בуш"א 4616/02, המתיחסת לאותם צדדים, נקבע כמצאו כי המבקשים ביצעו פליישה טריה לקרקע ומשכך, נדחתה כדי בקשם לבטל את צווי סילוק היד שניתנו נגדם. (השוואה רע"א 4311/00 מדינת ישראל נ' בן שמחון, פד"י נח(1) 842).
21. ברע"א (מחוזי ב"ש) 8372-02-10 ס"ח סليمאן ابو מדיעם ואח' נ' מדינת ישראל - מנהל מקרקעי ישראל (נבו 12.5.2010) התייחס בית המשפט להתנהלות אביו של המבקש, כמה מהו ואחרים נוספים, במסגרתו ביקשו שההילכים נגדם יבוצעו בהתאם לסעיף 21 לחוק המקרקעין. בית המשפט דחה העטירה וקבע - "הכל מודים, גם המבקשים, כי המקרקעין נשוא הבקשה רשותם בבעלות המדינה וכי לodeskים או מי מהם, אין בהם זכות קניינית כלשהי. המבקשים גם אינם חולקים כי מאז שפלשו לשטח, לפני שבע שנים, התנהלו נגדם הליכים משפטיים רבים (בכל הערכאות מבימ"ש השלום ועד לביהם"ש העליון) בהם ניתנו ונთארו צווי פינוי המורים להם לפנות המקרקעין.
- טענתם היחידה הינה כי "זכותם" במקרקעין המדינה אליהם פלשו מتابטה ומתמצית בכך שאין לפנותם מהם אלא בדרך של הליכי הוצאה לפועל ולא בדרך הקבועה בסעיף 21 לחוק המקרקעין.
22. בת"פ (שלום ב"ש) 40751-08-13 מדינת ישראל תביעות נגב נ' סיאח ابوAMD'ם (נבו 21.9.2020) הורשעו אביו של המבקש וכמה מהו בין פליישה למקרקעין האמורים, תוך שבית המשפט קבע את הדברים הבאים - "הנאשימים, במעשייהם, פגעו בערכיהם המוגנים של שלטון החוק, כבוד החלטות שיפוטיות, ריבונות המדינה וזכויות הציבור בקרקעין".
- אין חולק על כך, שהבעלות בקרקעין רשומה במרשם המקרקעין, על שם רשות הפיתוח, קרי, מדינת ישראל. לכל אחד מהנאשימים בית מגורים ברהט.
- הנאשימים הפרו שורה של החלטות שיפוטיות וצווים, שניתנו במשך למעלה מעשור ובהילכים שונים בערכאות השונות.

- מעשייהם של הנאים גרמו להכבה על גורמי אכיפת החוק, בהיקף שאין לו אח ורע - عشرות רבות מקרים של פינו וזהרה למקראין. בכל אחד מהמקרים - נדרשה הפעלת כוחות גדולים ותעומות רבות".
23. בرع"פ 7002/18 סייח ابو מדים נ' מדינת ישראל (נבו 20.11.2018) נדחתה בבקשת רשות ערעור הנוגעת לאותו מקום בדיק, ביחס להרשעת אביו של המבקש באשר לפעולות פלישה נוספות.
- 24.ucker יש להפנות גם לע"א (מחוזי ב"ש) 36558-12-17 סייח ابو מדים נ' מדינת ישראל (נבו 5.8.2019) במסגרתה נדחתה תביעה להפחחת תשלום נזקי וועלויות פינוי המקראין תוך שבית המשפט קבע - "בעניינו, משנקבע (ובכן כאמור לעיל מצאנו שלא להתערב), כי המערערים הינם בגדר מעווילים ייחד, ואחראים הם, כמובן, למלאו הנזק." (בקשת רשות ערעור התקבלה מטעמי שווין בלבד (רע"א 7586/19 סייח ابو מדים נ' 5- Ach נ' מדינת ישראל (נבו 17.11.2020))).
25. הסקירה לעיל נועדה לשנים - העניין מוכיח ומשתלב עם עדותו של הפך בר-לב בדבר פעולות אכיפה רציפות, מתשוכות והדוקות בשטח האמור, וכן מוכיח כי מאמצי המדינה לאורך השנים לא צלחו וכי המבקש ומשפחתו עושים שימוש בשטח האמור כבשליהם.
26. בرع"א (מחוזי ח') 32279-06-21 רשות מקראין ישראל נ' ליאור גיא תורגמן (נבו 24.9.2021) נתן בית המשפט משקל מכריע למידת הפיקוח ההדוק של המדינה על המקראין, וזאת לצד העדר המחלוקת כי הקראין בעבותות המדינה, בצד לקבע כי המדינה פعلا כדין -
"סבירני כי אין חולק שהמבקשת מנהלת פיקוח ביחס למקראין ופועלת למניעת פלישות ודין בהלים שהתקיימו בין הצדדים ואשר פורטו במסגרת התובענה שהגיש המשיב לבימ"ש קמא כדי להוכיח מעל לכל ספק את הפיקוח ההדוק במקראין, המקיים לבקשת את יסודות החזקה במקראין. הפיקוח של המבקשת במקראין הוכח גם בסמוך לביצוע הפינוי, בвиוקרים חוזרים ונשנים של מפקח מטעם המבקשת, אשר שב והתירוע ממשיב.
מקראין הציבור והמדינה אינם הפקר. זכותה של המדינה, אף חותמה, לעשות ככל הניתן על פי דין למנוע פלישה למקראין ציבור ומשתקיימה פלישה, לפעול בדרך היילה ביותר הקיימת על פי הדין לתקן המעוות ופינוי הפלשים מסויגי הגבול. אין חולק גם כי למשיב אין זכויות במקראין ולכן נראה על פני הדברים כי פניו לבימ"ש קמא נעשתה בחוסר תום לב ובנסיבות אלה הוא אינו זכאי לسعد שהתקבש".
27. אכן יש מספר שינויים מהקרה שם לקרה בפני, שכן שם מדובר בשמות טבע, מדובר בפלישה הכללת ציוד מגון וכי הצד שנלקח שימוש לפליישה עצמה. כמו כן האיזור היה מגודר ומסומן, ו נעשו פניות מקידמות לפולש.

28. הצד השני הוא שבענייןינו מדובר בשטח בו המדינה מבצעת פעולה אכיפה רבות מזו לעלה מעלה, וכי פעם אחר פעם משפטתו של המבוקש פולשת וועשה מאיץ להתבסס מחדש במקום. באופן קונקרטי לבקשתו על מנתinya מניעת הפלישה, ונתקל בפקח בר-לב גם במסגרת פעולות הרחקה מהמקום. עוד במקרה בפני, באופן מובהק הקרקע שייכת למدينة כפי שנקבע אף מפורשות במספר פסק דין, וכעולה מນוסח המקראי עלי.
29. באשר לטענות המבוקש כי הוא מchnerה את המשאית מיד' פעם רק לאחר שאין לו חינה סמוכה לביתו, אני מוצא כי טענה זו מופרכת ואני מקבלה.
30. הסיבה העיקרית בגין מגיעת המבוקש אל המקום, גם באמצעות המשאית, היא לבקר את בני משפטתו אשר ממשיכים ופולשים לשטח המדובר.
31. הסיבה השנייה היא כי הם יכולים להשיג על משאיתו במקום, וזאת לאחר שהם נמצאים באופן רצוף ומתמשר, ועל כן הוא סמור ובתו שמשאיתו תישמר אף למשך מספר ימים.
32. אם כן, גם המבוקש עצמו מהווה חלק ממערך הפלישה אל הקרקע, וגם הוא נהוג בשטח כבשלו. המרחק שבין מקום החינה לאיזור האירוח הוא לא רבנוני, הן לאחר שמדובר בסופו של דבר בתחום מסויל של פלישה והיה, והן לאחר שהשיג צמוד למשאית כפי שסומן על גבי תצלום האוור.
33. המבוקש ידע אודות פעולות האכיפה כפי שגם אישר בעדותו בפני, נדרש להוציא את רכבו מהמקום, ואף נחסמ מהליכנס אל השטח - אך חזר והגיע אל המקום ואף החינה את משאיתו למשך מספר ימים למקום.
34. כך או אחרת, מעת ישנה פלישה במקום, המדינה זכאיות ואף חייבות לעמוד על האינטראס הציבורי להגנה על שטחי הציבור, וככל הניתן לעשות זאת מכח סעיף 18 לחוק המקרקעין, ובכך להימנע מלהיכנס לתסבוכת הכרוכת בפינוי באמצעות הליכי הוצאה אל הפועל ובפעולות משפטיות איטיות.
35. כפי שכבר ציינו מעלה, אנשי האכיפה היו מוטרדים מנוחות של משאיות וכל רכב מסחריים, לאחר שאלה מושתתים לתפיסתם את הפלישה למקום בכך שהם מיטיבים את תנאי השהות של הפלשים, בהיותם מסוגלים להחזיק ציוד שימושי, ואף להלין בו את הנוכחים באופן נוח יותר.
36. لكن התכוונו מראש למשאית שתהיה בשטח. ברור שם המבוקש היה רק מבקר בבית הקברות, או נוכח במקום, הוא יוכל להניע את המשאית ולעוזוב את המקום בדיקון כפי שעשו בעלי כל רכב אחרים. אלא שהמבוקש כאמור השתמש במקום כחנית קבוע עבור משאיתו, ובכך היווה חלק ממערך הפלישה אל המקום.
37. כפי שנקבע בפסק הדין מעלה, וביתר ספציפיות בرع"א תרגמן, ובפסק דין מעלה אשר התייחסו ספציפית לשטח האמור ולמשמעות הפיני הרבות משפטת המבוקש, המדינה זכאיות לפנות את המקרקעין ולאחר מכן לקלבל שיפוי מהפלשים ביחס להוצאות הכרוכות בכך.

83. גם בכל הנוגע למשאיות, היו זכאים לפונתה מהמקום. אני מקבל טענת המדינה כי הייתה חיבת לתפיסה לשומר על המשאית במקומות בטוח אחרים היא חשופה לתביעה בדבר כל נזק שיגרם. בדרך זו המדינה מגדרת את מחויבותה לנזקים שיגרמו לה, ומאידך זכאיות לשיפוי.
39. הזכות לשיפוי הינה מכח סעיפים 9-8 לחוק השומרים, תשכ"ז-1967, וכן להחזיק במשאית עד שההוצאות ישולמו למדינה בגין עליות הפינוי מכח סעיף 11 לחוק המיטטלין, תשל"א-1971. עדשה זו נקבע גם ברא"א תורגמן, מאותם נימוקים ממש.
40. אוסיף גם קביעה זו - המדינה מבצעת פעולות אכיפה בלתי נגמרות בשטח האמור. פעולות אלה כרכות בשיטופי פעולה של רמי", של המשטרה, ושל הסירת הירוקה, כרכות בהוצאות רבות של פינוי, ציוד וכח אדם יקר, ודומה כי משפטו של המבוקש נכונה להמשיך להעסיק את המדינה ולהמשיך לפולוש אל המקום.
- המדינה מנגד מרגישה מחויבות לשומר על נכסיו הציבור בכלול ועל המקום הספציפי בפרט, לוודא שככל אחיזה בקרקע שלא כדי מסולקת לאלטר, ולמעשה עייפה מלקיים שיג ושית, ולפנות לנוכחים במקום ולבקש מהם לפנות את כל רכבים או את הציוד.
- המדינה אם כן מבכרת פעולות אכיפה בלתי מתרשות, ולא נכונה לנוהל משאים וمتנים, כמו גם פעולות הרחקה ואזהרה. עדשה זו מקובלת עלי, בפרט לאחר שהרשויות הנוגעות בדבר הן האמוןות על השמירה על השטחים שבבעלות המדינה ועל נכסיו הציבור, ועל זו לבית המשפט להגדירஇז דרך עדיפה וכייד עיל המדינה לשומר על משילוטה בשטח.
- לכן, לא מצאת פסול בהתנהלות המדינה, גם אם היה ניתן לפעול בדרכים אחרות. ההליכים שפורטו מעלה בהקשר של השטח נשוא הפעולות, ממחישים את מידת הפעולות העניפה והבלתי סבירה, שמייצרת משפטו של המבוקש ומהן זאת מטילה על המדינה הוצאות ופעולות מתמככות.
41. משארת הדברים מעלה, ולאחר שמצאת שפעולות הפינוי, גם של המשאית, נעשתה כדין ובצדק, ומיאני מקבל טענת המבוקש כי הוא מהנה את הרכב במונתק מהימצאו של השיג ואוהל האירוח במקום, מצאת כי על המבוקש לשאת בעלות הגירה במלואן.
42. באשר לתקופת האחסנה, לאחר שנפל פגם ולמעשה לא הודיע לmbksh על הדרכים בהם עליו לפעול לשחרר משאיתו, אני מוצא לנכון לחלק במידת מה את עלויות השמירה על המשאית.
43. סיכום של דברים, אני מורה כי המבוקש ישלם למדינה סך של 4,250 ₪ בתוספת מע"מ, וזאת כנגד החזרת המשאית, וחלוקת מהעלויות הכרוכות בפעולות הפינוי והשמירה של המשאית.
- ניתנה היום, כ"ח שבט תשפ"ה, 26 פברואר 2025, בהעדן הצדדים.